

ТИХОМИР ДИМИТРОВ ДАО

chitanka.info

— К'во ста'а, батенце?

Някой го перна отзад по врата. Атанас се вбеси. Цял ден беше ходил на слънце, забрави си шапката, вратът му изгоря и шамарът направо го побърка. Обърна се да отмъсти на натрапника, но видя Пешо. От неговия клас.

— Пешка, мама ти да еба, не виждаш ли колко ми е червен врата, бе, педал!

— Ми ся стана още по-червен, хахаха!

Не се бяха виждали от години. Учеха в един клас, преди да запишат висше. Атанас почна в Икономическия и се изнесе на квартира, защото не можеше да понася техните и нямаше намерение да прекара студентските години у дома, а Пешо записа в Техническия и оттогава — ни вест, ни кост.

— Копеле, извинявай! — Пешо разтвори ръце и братски го прегърна.

Наско преглътна болката. Искаше да му счупи носа. Но вместо това само го тупна здравичката по гърба.

— Аре да пиеме по бира, откога не сме се виждали!

— Тъкмо отивах на работа, ама имам още един час. Аре!

Наско работеше като барман, за да си плаща квартирата. Хем беше близо до университета и съчетаваше бачкането с лекции и упражнения. Когато му останеше време. В даскалото бяха много гъсти с Пешката едно време. Деляха си всичко — мацките, тревата, за пръв път и двамата се напиха заедно в осми клас, на зеленото училище. Имаха да си разправят много случки.

Взеха по литър „Загорка“ от спирката на 280 до Зимния и седнаха на една пейка. Запролетяваше се. Наоколо беше пълно с „пеперуди“ от провинцията. И двамата мълчаха дълго, докато зяпаха бедрата на една първокурсничка, излязла от блока да си купи цигари. Чак когато момичето отмина се сетиха, че имат бира. Отпиха. Пешо, по-разговорливият от двамата, започна пръв:

— Има ли мацки в Икономето?

— Мани, като ходя на лекции все едно влизам в некъв бардак, копеле! Цици и зърна по коридорите навсякъде! Баси порното!

— При нас е голяма суша, братле. От 30 човека в групата има само две женки. Кучета, ти казвам! Май трябваше и аз да запиша в Икономето.

— Никога не е късно.

Мани, две години вече изкарах, не ми се прекъсва за глупости.

— Прав си. Ще те викам по-често на купони, тогава. Тука в Студенстки е пълно с ебливи селянки. К'во ти пречи да учиш чертежите и да ебеш мацките от Икономето, а?

— Верно, нищо не ми пречи, наздраве! — ухили се Пешо.

Помълчаха известно време. Кротко си пийваха биричка. Пешо извади масур и го запали. Дръпна си. Подаде на Наско.

— Копеле, мразя да ходя на бачкане сцепен. Имам чувството, че смяната никога няма да свърши. — Наско взе масура и си дръпна няколко пъти. За доброто старо време. Огледа се предпазливо.

— Споко, не'ам нищо у мен. И да ни джобят куките, ще им се изсмеем в лицето! — успокои го Пешо. — Кажу к'во ста'а с тебе, похвали се нещо?

— Ми, к'во, бачкане, лекции, упражнения, преместих се да живея на квартира, че нашите много изкуфяха нещо, не'ам нерви направо!

— Верно ли, бе?

— Верно!

— И к'во?

— Ми, нищо.

— Как така нищо?

Когато се напушеха, винаги си сменяха ролите. Пешо започваше да задава въпроси, а на Наско му се отваряше приказката и разказваше всякакви забавни истории. Така си бяха от малки.

— К'во бачкаш? — поинтересува се Пешо.

— Ей тука, в един бар наблизо. Куца работа! Бедни студенти. Цялата заплата отива при хазяина и преживявам от бакшиши.

— Поне поркането е безплатно.

— Ако си го „заработиш“, да.

Доизпушиха цигарата и Пешо му предложи синьо „Виктори“. Наско прие на драго сърце. Опитваше се да ги откаже, ама нищо.

— Трудно ли е в Техническия? — попита.

— Не е колкото разправят. Свиква се. Ама остави го ти, Техническия, няма за образование да си говориме сега! Я кажи, некая мацка от Икономето не си ли забил?

Момичето, което минаваше покрай тях се обърна и ги изгледа злобно. Пешо ѝ показа среден пръст.

— Мии, излизам с една колежка, да. От Монтана.

— Малии, сигурно ѝ мирише путката, а?

— Тъпак!

— Ебавам се, бе! Кажи, че ми стана интересно.

— Ми, нищо. Бех на сухо от гимназията и цела година не бех пипал женско. Още като ѝ го забих и веднага свърших. Добре, че имах кондом.

— А сега как е?

— Сега е по-добре. Научих се да чукам, без да свършвам.

— Как бе?

— Като си бия чекии.

— Копеле, ти си за лудницата! Имаш приятелка и переш чекии!
— озъби се Пешо.

— Нищо не разбираш. Гей!

Двамата избухнаха в смях. Наско продължи да разказва през сълзи:

— Взех една книжка от некъв китаец: „Култивиране на мъжката полова енергия с ДАО“. Източна мъдрост. Обяснява как императорът

едно време трябвало да наебе целия харем без да свършва, че да не му падне авторитета и да не му отрежат главата.

— Верно ли, бе?

— Верно.

— И к'во?

— К'во? Преподава ти уроци човека! Първо се упражняваш сам, после с приятелката и постепенно започваш да изпитваш оргазъм с цялото тяло. Не като сега — само с патката. Сещисе? И постоянно си навит! Това направо ги побърква мацките. Моята е много доволна.

— Как се казва?

— „Култивиране на мъжката полово енергия с ДАО“

— Не, бе! Каката.

— А, Елица.

— И к'во, сега я пръсваш от ебане тая Елица, така ли?

— Отвъртам ѝ болтовете направо!

— Хахаха, трябва да ми дадеш и аз да я прочета тая книжка.

— Ше ти я дам. Ама доста има да учиш. Не е лесно, да знаеш!

— Не ти ли се подуват топките, бе? Като не свършваш?

— Пак свършвам, ама когато аз си реша. Не като преди.

— Хм.

— Чакай да ти разправам к'ъв резил преживях.

— Давай! — Пешо отпи от бирата.

— Значи, почва се на малки периоди, не изведнъж, нали, да не ти стане нещо на половата система. Първо няколко дни, после седмица и така, докато изкараш цял месец въздържание.

— К'во, бе, цял месец переш без да свършваш ли, копеле?

— И ебеш.

— Аре, бе!

— Живото доказателство стои пред тебе. Ама никак не е лесно! Докато овладееш техниката може доста да се изложиш. Като мене.

— Казвай, казвай!

— Ми, начи, приближавах аз края на месеца. Т'ва миналото лято. И бех доста загорел. Нон-стоп хорни ти казвам! Луда работа. Мойта се прибра на село за ваканцията и аз реших да използвам „дупката“ да понаваксам малко с „програмата“.

— И к'во?

— Седя си аз в автобуса, потен и надървен. А вътре навалица, жега. Знаеш как е. Отивах към бара. И постоянно го намествам в краочлите, братле, щот не пада, а до края на месеца остават цели два дни. Предимството на тая работа е, че даже „кучетата“ почват да ти стават симпатични. Можеш да изчукаш всичко женско на два крака. А в 94 беше пълно с курвета и аз зяпам цицки, бедра... и се побърквам направо! А слънцето ми напича директно в тиквата през прозореца!

— Аха.

— И на Семинарията, гледам, качва се не кой да е, ами Катя — най-яката тупалка в потока! Дето всички са й навити. Още като ме видя и веднага се лепна за мене. „К’во пра’йш?“ — вика, аз: „тва-онова“ и тръгна лаф-моабет. Имала да оправя некви документи в университета. Онаа ми говори и аз я зяпам право в клитора, братле, а поличката й ми стига точно до носа, ей така, както съм седнал, мога да видя розовите й гащички да стърчат на кръста, голото пъпче, малките косъмчета по коремчето. И решавам по едно време да се направя на кавалер. Ставам. Каня я да седне. Тя много любезно ми благодари, а отгоре виждам право в деколтето й. Две стегнати цици, усещам аромат на парфюм и лек мирис на пот. Лошото е, че така, както съм прав, оная ми работа се притиска още по-силно в дънките и много отчетливо се вижда. А й е точно до устата, копеле! Почвам да си мисля как й го набутвам целия, пред всички, как й се изпразвам в лицето. И тая мисъл направо ме побърква! Стискам здраво дръжките горе и се правя, че нищо ми няма, а Катя ми се смее, щото видя подутината отпред и аз здраво се изчервих. Ама нема, не пада! Голем резил, ти казвам! И т’ва не е всичко. Онаа ми говори некви глупости, аз изобщо не я чувам. Вие ми се свят, кръвта ми е отишла долу, в патката, разбираш ли? Автобусът друса и всеки път, като влезне в некая дупка, стигам все по-близо до края...

— Малиии!

— По едно време се задава контрола. Нейната карта била изтекла. Моята също беше изтекла. Пита дали имам билетче. Давам й. Тя става да си го продупчи, автобусът се накланя и задникът й се опира точно в оная ми работа. Ама силно! После влезнахме в неква дупка и баш когато чувам зад гърба си „карти и билети за проверка, моля!“, почнах да свършвам...

— Копеле! — Пешо запали нова цигара.

— А, като не си свършвал цял месец, тече ти казвам!

— Предполагам.

Значи, представи си следната ситуация: аз се държа горе за дръжките, не мога да дишам, не мога да говоря, вие ми се свят, хубаво ми е, празня се като кон, а най-яката мацка от Икономето ме гледа право в пакета и петното отпред на дънките ми продължава да расте. И нема спиране, братле! Истински фонтан! Бабата отсреща бръмчи нещо под мустак, каката се хили, разни студенти ме сочат с пръст, отзад ме притиска контрола и на всичкото отгоре се сецам, че нямам продупчен билет!

— И к'во?

— Свалиха ме с мокри гащи от автобуса и ме глобиха. Всички вътре се спускаха от смях. Гледам с Катя да не се разминаваме по коридорите вече. Сигурно е казала на половината колеги. Нали ги знаеш, жените, к'ви са клюкарки.

— Мама им дееба!

— Уф, аре, че закъснявам за работа. Аре, ше се чуеме тая седмица, може да измислиме нещо — Наско стана от пейката.

— Аре! — Пешо му подаде ръка. — Т'ва е най-яката история, която съм чувал, копеле! И к'во, имаше ли ефект от техниката на китаеца?

— Като я овладееш, има. Голям ефект! Ама не става изведнъж. Аре! И мерси за почерпката!

— Няма нищо. Взел съм много добра оферта. Ако искаш, мога да ти поръчам и на тебе. Минимум петдесетак, обаче.

— Ся неам кинти. Друг път.

— Окей, както си решиш.

— Аре!

— Аре!

Двамата приятели се разделиха и всеки пое в своята посока.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.